

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกรณีเดี่ยว (single-case experimental design) ซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อมุ่งตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงการเข้าถึงใจ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยโดยการให้การปรึกษารายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส เพื่อศึกษาว่าเงื่อนไขหรือการให้การปรึกษาที่จัดขึ้นนั้นเป็นสาเหตุที่แท้จริงของผลหรือพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ กับผู้รับการปรึกษารายบุคคลจำนวน 3 คน ตามแนวคิดของ โรเจอร์ส ซึ่งผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ให้การปรึกษา ครั้งละ 1 ชั่วโมง ต่อเนื่องกัน 10 สัปดาห์ รวมระยะเวลาประมาณ 30 ชั่วโมง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้นำเสนอในรูปแบบการรายงานแบบรายบุคคล ดังนี้

1. รายงานลักษณะข้อมูลบุคคลและคะแนนการเข้าถึงใจของผู้รับการปรึกษาแบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส

1.1 รายงานลักษณะข้อมูลบุคคล

ผู้รับการปรึกษามีทั้งหมด 3 คนซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

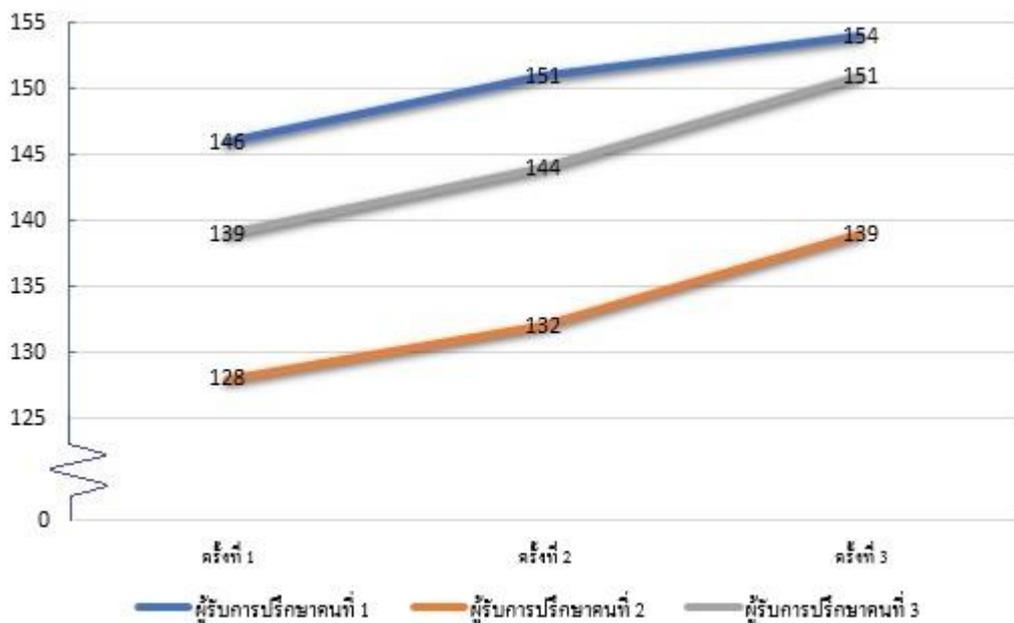
ผู้รับการปรึกษาคนที่ 1 เพศหญิง อายุ 19 ปี กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้รับการปรึกษาคนที่ 2 เพศหญิง อายุ 19 ปี กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้รับการปรึกษาคนที่ 3 เป็นเพศหญิง อายุ 18 ปี กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

1.2 รายงานคะแนนการเข้าถึงใจของผู้รับการปรึกษาแบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส

คะแนนการเข้าถึงใจของผู้รับการปรึกษาแบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส พบว่าผู้รับการปรึกษามีคะแนนการเข้าถึงใจครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง และครั้งที่สามตามลำดับ ดังต่อไปนี้ ผู้รับการปรึกษาคนที่ 1 มีคะแนน 146, 151 และ 154 ผู้รับการปรึกษาคนที่ 2 มีคะแนน 128, 132 และ 139 และผู้รับการปรึกษาคนที่ 3 มีคะแนน 139, 144 และ 151 ดังแสดงในภาพที่ 4.1

ภาพที่ 4.1 แผนภูมิคะแนนการเข้าถึงใจของผู้รับการศึกษาระบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส

2. รายละเอียดเกี่ยวกับการให้การศึกษาระบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส

2.1 ผู้รับการศึกษาคคนที่ 1

1) ข้อมูลทั่วไปของผู้รับการศึกษา

ชื่อ นางสาวออม(นามสมมุติ) เพศหญิง อายุ 19 ปี กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ลักษณะภายนอกที่สังเกตเห็นได้ (general appearance) ผู้หญิงวัยรุ่น ผิวขาว สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างสมส่วน ใส่อะไหล่รัดรูป ผมหาดสีดำ มีผมรวบตั้ง แต่งกายด้วยชุดนักศึกษา ดูกระเป๋ยบ เข้ามารับการให้การศึกษโดยเดินเข้ามาใช้บริการคนเดียว พบเจอครั้งแรกผู้รับการศึกษา มีลักษณะนิสัยขี้อาย ไม่ค่อยพูดคุย ถามคำตอบคำ แต่ให้ความร่วมมือผู้ให้การศึกษเป็นอย่างดี

2) บันทึกรายละเอียดการให้การศึกษ

ผู้ให้การศึกษได้เริ่มต้นกระบวนการให้การศึกษด้วยการที่ผู้ให้การศึกษได้ให้ผู้รับการศึกษได้ทำแบบวัดการเข้าถึงใจครั้งแรก ผลของการทำแบบวัดการเข้าถึงใจได้คะแนน 146

คะแนน ซึ่งเรื่องที่ได้รับการปรึกษามาพบผู้ให้การศึกษา คือ ปัญหาเกี่ยวกับการรู้สึกไม่ค่อยเข้าใจในตัวแฟนของตนเอง ซึ่งผู้รับการศึกษาได้คิดว่าแฟนของตนเองมีความคิดและพฤติกรรมของการเป็นเด็กอยู่ตลอดเวลา ทำให้ผู้รับการศึกษามีความรู้สึกว่าตนเองต้องเป็นคนที่คอยดูแลทุกอย่าง รวมถึงต้องคอยให้การชี้แนะแฟนในการเรียน การทำงาน และการดำเนินชีวิตอยู่ตลอด ผู้ให้การศึกษาเริ่มต้นกระบวนการปรึกษาโดยกล่าวทักทายด้วยใบหน้าที่เป็นมิตร ชี้แจงลักษณะและวิธีการในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา (ข้อตกลงในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา ระยะเวลาของการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา รวมถึงการรักษาความลับ) รวมถึงขออนุญาตผู้รับการศึกษาทำการบันทึกเสียงระหว่างการให้การปรึกษาร่วมด้วย

จากนั้นจึงเริ่มต้นการสร้างสัมพันธภาพเบื้องต้นผ่านการสนทนาทั่วไป (small talk) โดยมีการสอบถามเรื่องทั่วไป ผ่านการพูดคุยอย่างเป็นกันเอง แต่ผู้รับการศึกษายังคงไม่เปิดใจที่จะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้กับผู้ให้การศึกษาฟัง ยังคงพูดสนทนาทั่วไปอย่างผิวเผิน ยังไม่แสดงความต้องการหรือความรู้สึกของตนเองออกมาอย่างเด่นชัด โดยสิ่งที่เกิดอยู่ในขั้นตอนที่หนึ่งของการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง

จนกระทั่งเมื่อเข้าสู่กระบวนการให้การปรึกษาครั้งที่สาม ผู้ให้การศึกษาสามารถสังเกตได้ถึงท่าทางที่ผ่อนคลาย และเป็นกันเองมากขึ้นของผู้รับการศึกษา ซึ่งระหว่างนั้นผู้รับการศึกษาก็ได้เล่าเรื่องราวความคับข้องใจต่าง ๆ ของตน ในกรณีที่ผู้รับการศึกษาไม่สามารถเข้าใจต่อการกระทำต่าง ๆ ของแฟนหนุ่มได้ โดยผู้รับการศึกษาเล่าว่าแฟนของตนเองนั้นมีความคิดและพฤติกรรมของการเป็นเด็กอยู่ตลอดเวลา ทำให้ผู้รับการศึกษามีความรู้สึกว่าตนเองต้องเป็นคนที่คอยดูแลทุกอย่าง ทั้งเรื่องการเรียนและการใช้ชีวิตประจำวันเป็นคนที่คอยตัดสินใจอะไรหลาย ๆ อย่างให้กับแฟน เนื่องจากแฟนจะถามความเห็นของตนเองอยู่ตลอด และไม่สามารถตัดสินใจในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองได้ รวมถึงต้องคอยให้การชี้แนะแฟนในการเรียน การทำงาน และการดำเนินชีวิตอยู่เสมอ ดังคำกล่าวที่ว่า “...คือหนูก็ไม่เข้าใจนะพี่...ทำไมจะทำอะไรแต่จะต้องคอยมาถามหนูอยู่เรื่อยเลย คิดแล้วหงุดหงิดมาก ๆ” บ่งบอกได้ว่าผู้รับการศึกษาเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเข้าสู่ขั้นตอนที่สอง ของกระบวนการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากผู้รับการปรึกษากลับที่จะพูดคุยถึงความรู้สึกภายในมากยิ่งขึ้น แต่ยังคงมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นไม่ใช่ปัญหาของตนเอง เป็นปัญหาของแฟนหนุ่มที่จะต้องแก้ไข แสดงความรู้สึกและทัศนคติที่ต่อต้านในสิ่งที่แฟนหนุ่มกระทำอย่างชัดเจน ซึ่งผู้ให้การศึกษาได้รับฟังอย่างตั้งใจ อีกทั้งยังได้เอื้ออำนวยให้ผู้รับการศึกษาเปิดเผยเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเองเกี่ยวกับเรื่องนี้มากขึ้น โดยใช้ทักษะการใส่ใจ (attending skill) โดยเริ่มต้นจากการรับฟังด้วยท่าทางที่ใส่ใจ แสดงความเข้าใจในสิ่งที่ผู้รับการศึกษาเล่า อาจจะมีบางช่วงที่ผู้ให้การศึกษาใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเพิ่มเติมที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

หรือใช้ทักษะการทวนความหรือการทบทวนประโยค (paraphrasing) เพื่อบอกให้ผู้รับการปรึกษาทราบว่า ผู้ให้การปรึกษาเข้าใจในเรื่องราวที่ผู้รับการปรึกษาได้กล่าว ระหว่างการให้การปรึกษา ผู้ให้การปรึกษาได้ใช้ทักษะการให้กำลังใจ (encouraging skill) ผสมผสานกับทักษะการสะท้อนความรู้สึก (reflection skill) และร่วมกับใช้คำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาลดความรู้สึกต่อปัญหา รวมถึงใช้ทักษะการสรุปความ (summarizing skill) ในการรวบรวมสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการให้การปรึกษา หรือเมื่อยุติการให้การปรึกษา โดยการใช้คำพูดสั้น ๆ ให้ได้ใจความสำคัญทั้งหมด อีกทั้งเป็นการย้ำประเด็นสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลต่อกระบวนการคิดของผู้รับการปรึกษาหลังจากเสร็จสิ้นการปรึกษาซึ่งมีผลทำให้ผู้รับการปรึกษามองสภาพการณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นจริงมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ทบทวนความรู้สึกของทั้งตนเองและแฟนหนุ่ม โดยผู้รับการปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองมากขึ้นกว่าเดิม และเริ่มหันไปมองมุมมองความรู้สึกของแฟนหนุ่มมากขึ้น

จนเข้าสู่กระบวนการให้การปรึกษาครั้งที่หก ซึ่งผู้รับการปรึกษาได้เข้ารับการปรึกษาเป็นระยะเวลาครั้งหนึ่งของกระบวนการให้การปรึกษาทั้งหมด ผู้ให้การปรึกษาจึงให้ผู้รับการปรึกษาทำแบบวัดการเข้าถึงใจอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ผู้รับการปรึกษาได้คะแนนการเข้าถึงใจอยู่ที่ 151 คะแนน รวมถึงผู้รับการปรึกษา มีการพูดถึงความรู้สึกของตนเองและได้บอกว่าตนเองสามารถเข้าใจความรู้สึกของแฟนหนุ่มมากยิ่งขึ้น มองเห็นมุมมองของแฟนหนุ่มเพิ่มมากขึ้น ดังคำกล่าวที่ว่า “หนูก็ยังอึดอัดอยู่นะ แต่ก็ดีขึ้นอะ...หรือว่าที่แฟนหนูเขาชอบถามหนู เพราะเขาไม่มันใจรีป่าว...” สื่อให้เห็นว่าผู้รับการปรึกษาได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเข้าสู่ขั้นตอนที่สามของกระบวนการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง จากการที่ผู้รับการปรึกษาได้มีการเปิดเผยความรู้สึกและทัศนคติที่อยู่ภายในให้แก่ผู้ให้การปรึกษาฟังเพิ่มมากขึ้น โดยหลังจากนั้นผู้รับการปรึกษาได้ทำการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างตนเองและแฟนหนุ่มอย่างต่อเนื่อง โดยที่ผู้ให้การปรึกษายังคงใช้ทักษะการให้กำลังใจ (encouraging skill) ผสมผสานกับการใช้คำถามปลายเปิดเพื่อเอื้อให้ผู้รับการปรึกษาเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ความรู้สึก และปัญหาที่เกิดขึ้น และร่วมกับทักษะการสะท้อนความรู้สึก (reflection skill) ทำให้ผู้รับการปรึกษาเกิดความรู้สึกต่อปัญหาชัดเจนเรื่อย ๆ รวมถึงใช้ทักษะการสรุปความ (summarizing skill) ในการรวบรวมสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการให้การปรึกษา โดยการใช้คำพูดสั้น ๆ ให้ได้ใจความสำคัญทั้งหมด อีกทั้งเป็นการย้ำประเด็นสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลต่อกระบวนการคิดของผู้รับการปรึกษาหลังจากเสร็จสิ้นการปรึกษา ซึ่งมีผลทำให้ผู้รับการปรึกษามองเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเป็นจริงมากขึ้น และยังช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ทบทวนความรู้สึกของทั้งตนเองและได้เข้าถึงความรู้สึกของแฟนหนุ่ม โดยผู้รับการปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึกของตนเองและได้หันไปมองมุมมองความรู้สึกของแฟนหนุ่มมากขึ้น

เมื่อมาถึงช่วงสุดท้ายของกระบวนการการให้การปรึกษา ผู้รับการปรึกษาได้เล่า เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ผู้ให้การปรึกษาฟังในประเด็นต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น รายละเอียดของปัญหาที่เกิดขึ้น รวมถึงตระหนักได้ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างตนกับแฟนหนุ่ม บางส่วนหรือบางประเด็น ก็เกิดจากความไม่เข้าใจของตนเอง ซึ่งผู้รับการปรึกษาสามารถบอกได้ว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้น แฟนหนุ่มอาจจะรู้สึกแบบนี้ จึงทำให้แสดงพฤติกรรมเช่นนั้นออกมา ดังคำกล่าวที่ว่า “...คนเป็นแฟนกันนะอะพี ก็รักกันอะ หนูว่านะ แฟนหนูเขาคงอยากให้หนูมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เพราะถ้าแต่งงานกันจริง ๆ ก็ต้องใช้ชีวิตร่วมกันอะ...ตอนนี้รู้สึกดีละ อย่างน้อยเขาก็อยากให้เราเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเขา (ยิ้มและหัวเราะอย่างมีความสุข)” ผู้ให้การปรึกษาได้ให้ผู้รับการปรึกษาทำแบบวัดการเข้าถึงใจ เป็นครั้งสุดท้าย ผลคะแนนการเข้าถึงใจในครั้งนี้ คือ 154 คะแนน ซึ่งกล่าวได้ว่าผู้รับการปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ขั้นตอนที่สี่ของการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง จากการที่ผู้รับการปรึกษาเริ่มรู้สึกว่ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นในบางประเด็นเกิดขึ้นจากตัวผู้รับการปรึกษาเอง กล่าวที่จะเปิดเผยรายละเอียดเชิงลึกถึงความสัมพันธ์และความต้องการของตนเองที่มีต่อแฟนหนุ่มมากขึ้น อีกด้วย อีกทั้งผู้รับการปรึกษาสามารถที่จะเข้าใจผู้อื่นและเข้าใจตนเองถึงสาเหตุที่ทำให้ตนเองเข้ามารับการปรึกษาในครั้งนี้ ผู้ให้การปรึกษาจึงขอยุติการให้การปรึกษาลงเพียงเท่านี้

จากการให้การปรึกษาแบบรายบุคคล สามารถสรุปได้ว่าผู้รับการปรึกษาคนที่ 1 มีการพัฒนาการเข้าถึงใจดีขึ้นตามลำดับ โดยมีคะแนนหลังการให้การปรึกษาเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนมา เข้ารับการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้นตามลำดับ ดังต่อไปนี้ 146, 151 และ 154 คะแนน รวมถึงเมื่อพูดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นผู้รับการปรึกษามีลักษณะท่าทางที่ผ่อนคลาย มีความสุขในเรื่องที่พูดคุยกันมากขึ้น และยังกล่าวให้เห็น ได้ชัดว่ามีการพัฒนาของการเข้าถึงใจที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยมีการเข้าใจธรรมชาติของแฟนหนุ่มของตนเองมากขึ้น โดยที่ตนเองก็ไม่เสียความเป็นตัวของตัวเองตลอดสามระยะที่ผ่านมา

2.2 ผู้รับการปรึกษาคนที่ 2

1) ข้อมูลทั่วไปของผู้รับการปรึกษา

ชื่อ นางสาวนา (นามสมมุติ) เพศหญิง อายุ 19 ปี กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ลักษณะภายนอกที่สังเกตได้ (general appearance) ผู้หญิงวัยรุ่น ผิวขาว รูปร่างสมส่วนค่อนข้างไปทางตัวเล็ก ผมสั้นสีดำระบ่า แต่งกายด้วยชุดประจำคณะ เข้ามารับการให้การปรึกษาโดยเดินเข้ามาใช้บริการคนเดียว พบเจอครั้งแรกผู้รับการปรึกษา มีลักษณะนิสัยขี้อายเป็นอย่างมาก ไม่ค่อยพูดคุย ถามคำตอบคำ แต่ค่อนข้างให้ความร่วมมือผู้ให้การปรึกษาเป็นอย่างดี

2) บันทึกรายละเอียดการให้การปรึกษา

ผู้ให้การปรึกษาได้เริ่มต้นกระบวนการให้การปรึกษาดำเนินการที่ผู้ให้การปรึกษาได้ให้ผู้รับการปรึกษาได้ทำแบบวัดการเข้าถึงใจครั้งแรก ผลของการทำแบบวัดการเข้าถึงใจได้คะแนน 128 คะแนน ซึ่งเรื่องและผู้รับการปรึกษามาพบผู้ให้การปรึกษา คือ อยากรู้ถึงกระบวนการให้การปรึกษาทางจิตวิทยา เนื่องจากผู้รับการปรึกษามีความสนใจเกี่ยวกับจิตวิทยาการปรึกษาและสนใจเลือกวิชาจิตวิทยาเป็นสาขาวิชารองจากสาขาหลักที่ตนกำลังศึกษาอยู่ จึงอยากทราบถึงขั้นตอนในการให้การปรึกษาเพื่อประกอบการตัดสินใจเรียนในครั้งนี้ ผู้ให้การปรึกษาเริ่มต้นกระบวนการให้การปรึกษาโดยกล่าวทักทายด้วยใบหน้าที่เป็นมิตร และเป็นกันเอง ชี้แจงลักษณะและวิธีการในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา (ข้อตกลงในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา ระยะเวลาของการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา รวมถึงการรักษาความลับ) รวมถึงขออนุญาตผู้รับการปรึกษาทำการบันทึกเสียงระหว่างการให้การปรึกษาร่วมด้วย

จากนั้นจึงเริ่มต้นการสร้างสัมพันธภาพเบื้องต้นผ่านการสนทนาทั่วไป (small talk) โดยมีการสอบถามเรื่องทั่วไป ผ่านการพูดคุยอย่างเป็นกันเอง ซึ่งสังเกตเห็นว่าผู้รับการปรึกษานั้นมีปัญหาอยากปรึกษาผู้ให้การปรึกษา จากลักษณะท่าทางและแววตาที่สื่อออกมา แต่ยังไม่กล้าเปิดเผยเรื่องราวความคับข้องใจของตนเอง บอกเพียงว่าอยากทราบขั้นตอนของการให้การปรึกษาเพื่อใช้ในการตัดสินใจเรียนต่อไป เปรียบได้กับผู้รับการปรึกษาอยู่ในขั้นตอนแรกของการเปลี่ยนแปลงในการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง

จนกระทั่งเมื่อเข้าสู่กระบวนการให้การปรึกษาครั้งที่สาม ผู้ให้การปรึกษาสามารถสังเกตเห็นว่า ผู้รับการปรึกษามีท่าทีที่ผ่อนคลาย เป็นกันเอง และพูดคุยกับผู้ให้การปรึกษามากขึ้น ซึ่งระหว่างนั้นผู้รับการปรึกษาก็ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเพิ่มเติมในกรณีของตนเอง มีความเครียดกับการเรียนและเพื่อนร่วมห้อง (room mate) เนื่องจากลักษณะนิสัยของตนเองและเพื่อนร่วมห้องไม่เหมือนกัน รวมถึงตัวเพื่อนเอง ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้เมื่อมีอารมณ์โกรธ จึงทำให้ผู้รับการปรึกษาต้องเป็นที่รองรับอารมณ์ของเพื่อนอยู่เป็นประจำ และยังมีความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับการเรียน เพราะกลัวว่าตนเองจะไม่สามารถเรียนต่อไปได้หรือสอบไม่ผ่าน ดังคำกล่าวที่ว่า “...ทำไมเค้าต้องมาพาล มาทำหงุดหงิดใส่หนูด้วยละ หนูก็ไม่ได้ไปทำอะไรให้เขาซักหน่อย โด ๆ กัน

แล้วทำไมไม่แยกแยะ บางทีก็“ไม่ไหวป่าวพี่” บ่งบอกได้ว่าผู้รับการปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นระหว่างการให้การปรึกษา เข้าสู่ขั้นที่สามของกระบวนการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง ผ่านการแสดงให้เห็นถึงความอึดอัด ความซับซ้อนใจ ความไม่พอใจในสิ่งที่เกิดขึ้น และบอกเล่าปัญหาที่เกิดขึ้น สิ่งที่ต้องการรับการปรึกษาอย่างแท้จริง รวมถึงเรื่องราวความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายใน ความคิด มุมมองต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้ให้การปรึกษา ก็รับฟัง และยังได้เอื้ออำนวยให้ผู้รับการปรึกษาได้เปิดเผยเรื่องราวต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น โดยใช้ทักษะการใส่ใจ (attending skill) จากการรับฟังผู้รับการปรึกษาได้เปิดเผยเรื่องราวด้วยท่าทางที่ใส่ใจ แสดงให้เห็นว่าผู้ให้การปรึกษาเข้าใจในสิ่งที่ผู้รับการปรึกษาได้เล่า โดยมีบางช่วงที่ผู้ให้การปรึกษาใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเพิ่มเติมที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นระหว่างการให้การปรึกษาผู้ให้การปรึกษาได้ใช้ทักษะการให้กำลังใจ (encouraging skill) ผสมผสานกับทักษะการสะท้อนความรู้สึก (reflection skill) หรือใช้ทักษะการทวนความ หรือการทบทวนประโยค (paraphrasing) เพื่อบอกให้ผู้รับการปรึกษาทราบว่า ผู้ให้การปรึกษาเข้าใจในเรื่องราวที่ผู้รับการปรึกษาได้กล่าว รวมถึงใช้ทักษะการสรุปความ (summarizing skill) ในการรวบรวมสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการให้การปรึกษาและเมื่อยุติการให้การปรึกษา โดยการใช้คำพูดสั้น ๆ ให้ได้ใจความสำคัญทั้งหมด อีกทั้งเป็นการย้ำประเด็นสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลต่อกระบวนการคิดของผู้รับการปรึกษา หลังจากเสร็จสิ้นการปรึกษา ซึ่งส่งผลให้ผู้รับการปรึกษามองเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นจริงมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ทบทวนความรู้สึกของทั้งตนเองและของเพื่อน โดยผู้รับการปรึกษามีความกล้าที่จะเปิดเผยตนเองมากขึ้นกว่าเดิม และเริ่มหันไปมองมุมมองความรู้สึกของบุคคลรอบตัวมากยิ่งขึ้น

จนเข้าสู่กระบวนการการให้การปรึกษาครั้งที่หก ซึ่งผู้รับการปรึกษาได้เข้ารับการปรึกษาเป็นระยะเวลาครึ่งหนึ่งของกระบวนการการให้การปรึกษาทั้งหมด ผู้ให้การปรึกษาจึงให้ผู้รับการปรึกษาทำแบบวัดการเข้าถึงใจเป็นครั้งที่สอง ซึ่งครั้งนี้ผู้รับการปรึกษาได้คะแนนการเข้าถึงใจอยู่ที่ 132 คะแนน รวมถึงผู้รับการปรึกษามีการพูดถึงความรู้สึกของตนเองและได้บอกว่าตนเองสามารถเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมที่เพื่อนแสดงออกมาได้บ้างแล้ว ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า “...หนูรู้สึกที่เพื่อนอาจจะหงุดหงิดจากที่อื่นมา แล้วไม่มีที่ระบาย หนูก็เลยเจ็บแล้วก็ไม่ได้อตอบอะไรเขาที่คิดว่าหนูทำถูกมัย...” จะเห็นได้ว่าผู้รับการปรึกษามีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ขั้นที่สี่ของการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากผู้รับการปรึกษาได้เปิดเผยถึงความรู้สึกภายในออกมาอย่างลึกซึ้ง เล่าถึงรายละเอียดของปัญหาที่เกิดขึ้น เริ่มเกิดความเข้าใจเพื่อนมากขึ้น ถึงแม้จะมีความไม่แน่ใจในสิ่งที่ตนคิดและตนกระทำอยู่ หลังจากนั้นผู้รับการปรึกษาได้ทำการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยที่ผู้ให้การปรึกษายังคงใช้ทักษะการให้กำลังใจ (encouraging skill) ผสมผสานกับทักษะการสะท้อนความรู้สึก (reflection skill) และร่วมกับการใช้คำถามปลายเปิด ทำให้

ผู้รับการปรึกษาคัดความรู้สึกรู้สึกต่อปัญหาที่เกิดขึ้นลง รวมถึงใช้ทักษะการสรุปความ (summarizing skill) ในการรวบรวมสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการให้การปรึกษาและเมื่อยุติการให้การปรึกษา โดยการใช้คำพูดสั้น ๆ และย่ำถึงประเด็นสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลต่อกระบวนการคิดของผู้รับการปรึกษาหลังจากเสร็จสิ้นการปรึกษา ซึ่งมีผลทำให้ผู้รับการปรึกษามองเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่างเป็นจริงมากยิ่งขึ้น และยังช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ทบทวนความรู้สึกรู้สึกของตัวเองและเข้าถึงความรู้สึกของเพื่อนต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ตนได้พบเจอ ได้เข้าใจและยอมรับกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยผู้รับการปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเอง และแสดงออกถึงความรู้สึกของตนเองมากขึ้น อีกทั้งได้เห็นมุมมองความรู้สึกของเพื่อนมากขึ้นด้วย

จนมาถึงช่วงสุดท้ายของกระบวนการการให้การปรึกษา ผู้รับการปรึกษาเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้กับผู้ให้การปรึกษาฟัง แล้วบอกได้ว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อนอาจจะรู้สึกกับข้อใจที่ไม่สามารถจัดการกับปัญหานั้นได้ รวมถึงเห็นว่าผู้รับการปรึกษาเป็นผู้รับฟังที่ดี จึงทำให้เพื่อนได้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้นออกมา โดยอาจจะไม่ได้คำนึงถึงว่าพฤติกรรมที่แสดงนั้นออกมาทำให้ตัวผู้รับการปรึกษาคับข้องใจ ดังคำกล่าวที่ว่า “...หนูบอกเขาตรง ๆ เลยมีปัญหอะไรปรึกษาเราได้นะ...หลังจากวันนั้นก็สนิทกันเลย มีปัญหอะไรก็เล่าให้กันฟังตลอด หนูเข้าใจละว่าตอนนั้นทำไมเขาถึงเป็นแบบนั้น...ตอนนี้พอมีอะไรคุยกันก็ไม่มีอะไรแบบนั้นแล้วอะ...” สุดท้ายนี้ผู้ให้การปรึกษาจึงได้ให้ผู้รับการปรึกษาทำแบบวัดการเข้าถึงใจเป็นครั้งสุดท้ายของกระบวนการการให้การปรึกษา ซึ่งผลคะแนนการเข้าถึงใจอยู่ที่ 139 คะแนน ซึ่งผู้รับการปรึกษาได้เกิดการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ขั้นตอนที่หกของการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง จากการที่ผู้รับการปรึกษาเกิดการยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้น ยอมรับในสิ่งที่เพื่อนของตนเองเป็น และได้เกิดการพูดคุยและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกัน จนทำให้ผู้รับการปรึกษาผ่อนคลายและอาศัยอยู่ร่วมกับเพื่อนได้อย่างมีความสุข อีกทั้งผู้รับการปรึกษาสามารถที่จะเข้าใจผู้อื่นและเข้าใจตนเองถึงสาเหตุที่ทำให้ตนเองเข้ามารับการปรึกษาในครั้งนี้ ผู้ให้การปรึกษาจึงขอยุติการให้การปรึกษาลงเพียงเท่านี้

จากการให้การปรึกษาแบบรายบุคคล สามารถสรุปได้ว่าผู้รับการปรึกษาคนที่ 2 มีการพัฒนาการเข้าถึงใจดีขึ้นตามลำดับ โดยมีคะแนนหลังการให้การปรึกษามากกว่าก่อนมาเข้ารับการให้การปรึกษาแบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 128, 132 และ 139 คะแนน รวมถึงเมื่อพูดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นผู้รับการปรึกษามีลักษณะท่าทางที่ผ่อนคลายมีความสุขในเรื่องที่พูดคุยกันมากขึ้น สามารถเกิดกระบวนการคิดและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเองได้ และยังคงทำให้เห็นได้ชัดว่ามีการพัฒนาของการเข้าถึงใจที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดสามระยะที่ผ่านมา รวมถึงมีสภาพจิตใจและคุณภาพในการดำเนินชีวิตเพิ่มขึ้นตามลำดับ

2.3 ผู้รับการปรึกษาคนที่ 3

1) ข้อมูลทั่วไปของผู้รับการปรึกษา

ชื่อ นางสาวบีม(นามสมมุติ) เป็นเพศหญิง อายุ 18 ปี กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ลักษณะภายนอกที่สังเกตได้ (general appearance) ผู้หญิงวัยรุ่น ผิวขาวเหลือง รูปร่างค่อนข้างผอม ผมหาวลีดำ มีดผมรวบตึง แต่งกายด้วยชุดนักศึกษาถูกระเบียบ เข้ามารับการให้การปรึกษาโดยเดินเข้ามาใช้บริการคนเดียว พบเจอครั้งแรกผู้รับการปรึกษา มีลักษณะนิสัยขี้อาย ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ค่อยพูดคุย ตามคำตอบคำ

2) บันทึกรายละเอียดการให้การปรึกษา

ผู้ให้การปรึกษาได้เริ่มต้นกระบวนการให้การปรึกษาดำเนินการที่ผู้ให้การปรึกษาได้ ให้ผู้รับการปรึกษาได้ทำแบบวัดการเข้าถึงใจครั้งแรก ผลของการทำแบบวัดการเข้าถึงใจได้คะแนน 139 คะแนน เรื่องที่ผู้รับการปรึกษามาพบผู้ให้การปรึกษา คือ ปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ในรั้วมหาวิทยาลัย เนื่องจากผู้รับการปรึกษามีความคิดว่าตนเองยังปรับตัวไม่ค่อยได้ในการดำเนินชีวิตประจำวันภายในรั้วมหาวิทยาลัย ทำให้ผู้รับการปรึกษาเกิดความรู้สึกว่าตนเองอาจจะไม่สามารถเข้ากับเพื่อนและสังคมรอบข้างได้ ผู้ให้การปรึกษาเริ่มต้นกระบวนการให้การปรึกษาโดยกล่าวทักทายด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นมิตร และเป็นกันเอง ชี้แจงลักษณะและวิธีการในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา (ข้อตกลงในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา ระยะเวลาของการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา รวมถึงการรักษาความลับ) รวมถึงขออนุญาตผู้รับการปรึกษาทำการบันทึกเสียงระหว่างการให้การปรึกษาร่วมด้วย

จากนั้นผู้ให้การปรึกษาจึงเริ่มต้นการสร้างสัมพันธภาพเบื้องต้นผ่านการสนทนาทั่วไป (small talk) โดยมีคำถามเรื่องทั่วไป ผ่านการพูดคุยอย่างเป็นกันเอง แต่ผู้รับการปรึกษายังไม่ค่อยพูดคุยมากนัก เนื่องจากโดยพื้นฐานแล้วผู้รับการปรึกษาเป็นคนพูดน้อยและขี้อาย บอกผู้ให้การปรึกษาเพียงว่ารู้สึกเครียดเมื่อต้องเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย แต่ยังคงไม่ได้กล่าวถึงรายละเอียดในเชิงลึก ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของการเปลี่ยนแปลงตามกระบวนการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง

จนกระทั่งเมื่อเข้าสู่กระบวนการการให้การปรึกษาครั้งที่สาม ผู้ให้การปรึกษาสามารถสังเกตได้ว่า ผู้รับการปรึกษามีท่าทีที่ผ่อนคลาย กล้าที่จะพูดคุย และเป็นกันเองมากขึ้น ระหว่างนั้นผู้รับการปรึกษาก็ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเกี่ยวกับปัญหาการปรับตัวในรั้วมหาวิทยาลัย ผู้รับการปรึกษา รู้สึกว่าตนเองไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมในรั้วมหาวิทยาลัยได้ รวมถึงปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนกลุ่มใหม่ โดยผู้รับการปรึกษา รู้สึกว่าตนเองไม่สามารถเข้ากับเพื่อนร่วมรุ่น

ได้ เนื่องจากมีความคิดเห็นที่ค่อนข้างแตกต่างกัน เมื่ออยู่ด้วยแล้วรู้สึกอึดอัด อีกทั้งรุ่นพี่ยังมีความรู้สึก
บาดหมางกับตนเองทั้งที่ตนเองยังไม่ได้ทำอะไรให้ จึงทำให้รู้สึกเครียดและกลัวการใช้ชีวิตในสังคม
ใหม่เช่นนี้ ดังคำกล่าวที่ว่า “...อยากร้องไห้แหละที่ มันเหนื่อย มันท้อมากเลยนะที่ หนูก็ไม่ได้ทำอะไรให้
เขาอะ ทำไมเขาต้องมาจ้องคอยแต่จะหาเรื่องหนูอยู่ตลอด ” สื่อให้เห็นว่าผู้รับการปรึกษาเกิด
การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเข้าสู่ขั้นตอนที่สองของกระบวนการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง
เนื่องจากกล้าที่จะเปิดเผยเรื่องราวต่าง ๆ และเปิดเผยความรู้สึกภายในของตนเอง บอกได้ว่าตนเองเกิด
ความรู้สึกอย่างไรต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งผู้ให้การปรึกษาได้รับฟังผู้รับการปรึกษาอย่างตั้งใจ และ
ได้เอื้ออำนวยให้ผู้รับการปรึกษาเปิดเผยเรื่องราวต่าง ๆ ของตนเองเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นมากขึ้น โดย
ใช้ทักษะการใส่ใจ (attending skill) ผ่านการรับฟังผู้รับการปรึกษาดำเนินทางที่ใส่ใจ แสดงให้เห็นถึง
ความเข้าใจในสิ่งที่ผู้รับการปรึกษาได้เล่า โดยมีบางช่วงที่ผู้ให้การปรึกษาใช้คำถามปลายเปิดเพื่อให้
ได้มาซึ่งข้อมูลเพิ่มเติมที่สมบูรณ์ และใช้ทักษะการทวนความ หรือการทบทวนประโยค
(paraphrasing) ร่วมกับทักษะการสะท้อนความรู้สึก (reflection skill) เพื่อบอกให้ผู้รับการปรึกษา
ทราบว่าผู้ให้การปรึกษาเข้าใจในเรื่องราวที่ผู้รับการปรึกษาได้กล่าว ระหว่างการให้การปรึกษาผู้ให้
การปรึกษายังได้ใช้ทักษะการให้กำลังใจ (encouraging skill) เพื่อให้ผู้รับการปรึกษามีความรู้สึกต่อ
ปัญหาที่เกิดขึ้นลดลง รวมถึงใช้ทักษะการสรุปความ (summarizing skill) ในการรวบรวมสิ่งที่เกิดขึ้น
ระหว่างการให้การปรึกษาและเมื่อยุติการให้การปรึกษา โดยการใช้คำพูดสั้น ๆ ให้ได้ใจความสำคัญ
ทั้งหมด และเป็นการย้ำประเด็นสำคัญต่าง ๆ ซึ่งส่งผลต่อกระบวนการคิดของผู้รับการปรึกษาหลังจาก
เสร็จสิ้นการปรึกษา ซึ่งมีผลทำให้ผู้รับการปรึกษามองเห็นสิ่งต่าง ๆ อย่างเป็นจริงมากขึ้น อีกทั้งยังช่วย
ให้ผู้รับการปรึกษาได้ทบทวนความรู้สึกของทั้งตนเอง ของเพื่อน และของรุ่นพี่ที่มีต่อตน โดยผู้รับ
การปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึกและความคิดของตนเองมากขึ้น และได้หันไปมองมุมมอง
ความรู้สึกของบุคคลรอบข้างด้วย ดังคำบอกเล่าว่า “...หนูก็เข้าใจนะว่าเขาอาจจะหึงที่แฟนเขาใกล้ชิด
กับหนู แต่ก็หนูป่วยอะ แฟนที่เขาที่เคยเข้ามาถามหนูบ่อย เพราะที่เขาเป็นพี่ปก [ที่ฝ่ายปกครอง
ทำหน้าที่ดูแลเรื่องระเบียบของน้องปี 1: ผู้วิจัย] แต่หนูก็ไม่ได้คิดอะไรกับแฟนที่เขาเลยนะ...” บ่งบอก
ได้ว่าผู้รับการปรึกษาเกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงตนเองเข้าสู่ขั้นที่สามของกระบวนการให้การปรึกษา
แบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากผู้รับการปรึกษาได้เปิดเผยถึงความรู้สึกภายในและทัศนคติของ
ตนเองมากยิ่งขึ้น บอกได้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงที่เกิดขึ้น

เมื่อเข้าสู่กระบวนการการให้การปรึกษาครั้งที่หก ซึ่งผู้รับการปรึกษาได้เข้ารับ
การปรึกษาเป็นระยะเวลาครั้งหนึ่งของกระบวนการการให้การปรึกษาทั้งหมด ผู้ให้การปรึกษาจึงให้
ผู้รับการปรึกษาทำแบบวัดการเข้าถึงใจเป็นครั้งที่สอง ซึ่งครั้งนี้ผู้รับการปรึกษาได้คะแนนการเข้าถึงใจ
อยู่ที่ 144 คะแนน หลังจากนั้นผู้รับการปรึกษายังได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับ

สังคมใหม่ให้ผู้ให้การปรึกษาฟังอย่างต่อเนื่อง โดยที่ผู้ให้การปรึกษายังคงใช้ทักษะการให้กำลังใจ (encouraging skill) ร่วมกับการใช้คำถามปลายเปิด เพื่อเอื้อให้ผู้รับการปรึกษาได้เล่าถึงเรื่องราวต่าง ๆ อย่างลึกซึ้ง ผสมผสานกับทักษะการสะท้อนความรู้สึก (reflection skill) ทำให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจ ความรู้สึกของตนเองและปัญหาที่เกิดขึ้น รวมถึงใช้ทักษะการสรุปความ (summarizing skill) ในการรวบรวมสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการให้การศึกษา โดยการใช้คำพูดสั้น ๆ ได้ใจความและย้ำ ประเด็นสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลต่อกระบวนการคิดของผู้รับการปรึกษาหลังจากเสร็จสิ้นการศึกษา ทำให้ผู้รับการปรึกษามองสภาพการณ์ต่าง ๆ อย่างเป็นจริงมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้รับการปรึกษาได้ ทบทวนความรู้สึกของทั้งตนเองและบุคคลรอบข้าง โดยผู้รับการปรึกษามีความกล้าที่จะเปิดเผยตนเอง และความรู้สึกของตนเองมากขึ้นกว่าเดิม และหันไปมองมุมมองความรู้สึกของเพื่อน รุ่นพี่ และ คนรอบตัวในสังคมใหม่ กล้าที่จะพูดคุยกับเพื่อนและรุ่นพี่ แสดงออกถึงความรู้สึกและความต้องการ ของตนเองได้อย่างถูกต้อง

จนมาถึงช่วงสุดท้ายของการให้การศึกษา ผู้รับการปรึกษามีความรู้สึกกับข้อใจกับ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นน้อยลง เข้าใจว่าด้วยความที่เรามาจากต่างที่ ต่างพ่อต่างแม่ จากต่างถิ่นฐานย่อมทำให้แต่ละคนมีความรู้สึกต่อเหตุการณ์ที่ต่างกัน แสดงพฤติกรรมที่ต่างกัน ความกระตือรือร้น รวมถึง ลักษณะการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันออกไป เมื่อมาอยู่ร่วมกันในสถานการณ์ใหม่ ๆ ทุกคนก็ย่อมต้อง ค่อยปรับตัวเพื่อเข้าหากันเสมอ โดยระหว่างการปรับตัวนั้นอาจจะเกิดการกระทบกระทั่งกันบ้าง จนเกิดเป็นความรู้สึกอึดอัดที่ต้องปรับตัวกับเหตุการณ์ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งไม่ใช่เกิดขึ้นกับผู้รับ การปรึกษาเพียงคนเดียว แต่เพื่อน ๆ และคนรอบตัวก็เกิดความรู้สึกแบบนี้ด้วยเช่นกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไปเราทุกคนก็จะค่อย ๆ ผ่านเหตุการณ์ละความรู้สึกเหล่านี้ไปได้ ดังคำกล่าวที่ว่า “...หนุว่านะเพื่อนทุกคนก็เป็นแบบหนูแหละ ก็ความรู้สึกกังวลเหมือน ๆ กัน มันก็ต้องปรับตัวกันทุกคนแหละที่ มาจากต่างที่ กันทั้งนั้น พ่อแม่ก็สอนมาไม่เหมือนกัน จะให้มันเหมือนกัน เข้ากันได้ทุกอย่างได้ยังไงเนอะ...” สุดท้ายนี้ผู้ให้การปรึกษาจึงได้ให้ผู้รับการปรึกษาทำแบบวัดการเข้าถึงใจครั้งสุดท้ายของกระบวนการ ให้การศึกษา ซึ่งผลคะแนนการเข้าถึงใจอยู่ที่ 151 คะแนน ซึ่งผู้รับการปรึกษาได้เกิดการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ขั้นที่ห้าของกระบวนการให้การศึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง จากการพูดคุย และแสดงให้เห็นว่า ผู้รับการปรึกษาเกิดความเข้าใจตนเองและผู้อื่นเพิ่มมากขึ้น เกิดการยอมรับความ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน และรู้สึกผ่อนคลายความตึงเครียดลง อีกทั้งผู้รับการปรึกษาสามารถ ที่จะเข้าใจผู้อื่นและเข้าใจตนเองถึงสาเหตุที่ทำให้ตนเองเข้ามารับการปรึกษาในครั้งนี้ ผู้ให้การปรึกษา จึงขอยุติการให้การศึกษาลงเพียงเท่านี้

จากการให้การศึกษาแบบรายบุคคล สามารถสรุปได้ว่าผู้รับการปรึกษาคคนที่ 3 มีการพัฒนาการเข้าถึงใจดีขึ้นตามลำดับ โดยมีคะแนนหลังการให้การศึกษามากกว่าก่อนมาเข้ารับ

การให้การปรึกษาแบบรายบุคคลตามแนวคิดของโรเจอร์ส โดยมีคะแนนเพิ่มขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 139, 144 และ 151 คะแนน รวมถึงเมื่อพูดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นผู้รับการปรึกษามีลักษณะท่าทางที่ผ่อนคลาย มีความสุขในเรื่องที่พูดคุยกันมากขึ้น และยังกล่าวให้เห็นได้ชัดว่ามีการพัฒนาของการเข้าใจใจที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดสามระยะที่ผ่านมา รวมถึงเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ว่ามีความแตกต่างกันและการอาศัยอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้นั้น จำเป็นต้องปรับตัวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

โดยตลอดระยะเวลาการให้การปรึกษา ผู้ให้การปรึกษายึดหลักของแนวคิดการให้การปรึกษาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person-Centered Counseling) คือ ได้สร้างสัมพันธภาพที่มีพื้นฐานของความไวใจซึ่งกันและกัน มีการยอมรับและมีความเป็นธรรมชาติและทำความเข้าใจโลกของผู้รับการปรึกษาอย่างไม่มี การตั้งสมมติฐานใด ๆ โดยในครั้งสุดท้ายของการให้การปรึกษา ผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษาได้สรุปถึงประเด็นสำคัญที่ได้พูดถึงตลอดระยะเวลาที่ให้การปรึกษา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved